

מסורת הש"ס

(א) שבת קמו: [מנחות עב.],
(ב) לעיל עד, (ג) לעיל מה:
עא, (ד) [לעיל פט. וש"נ],
(ה) [לעיל פט.], (ו) [לעיל
כג:], (ז) לעיל כד, (ח) [ע"י
רש"י לעיל פד:], (ט) [נ"ל
רב יהודה אמר שמואל],

הגהות הב"ח

(א) תוֹם ד"ה אָמַר וכו'
והשָׂמָא נִיחָא סְבֵרַת
שְׂמֹאל: (ב) ד"ה וְשְׂמֹאל
וְכו' אֹמַר ר"י דְּהֵתָם לְקוֹטֵן.
נ"ב ע"ל דף ט' צד"ה לֹא
יַעֲמֹד:

מוסף רש"י

[illegible]

וקרפיות ראש לעצמן. ואפילו הן של צ' אנשים מטלטלין מזה לזה
דהאמר ר"מ כל גנות העיר רשות אחת שמע מינה דס"ל דלחן רשות
מתחלקת מחמת שינוי צעלים אלא בתים לחודייהו מפני שהם מדירות
לדירה דמה לי גגין ומה לי חצירות ומה לי קרפיות אבל מגג לחצר
ומגג לקרפף לר"מ לא ואפילו של איש
אחד כדאמרין (גמרא משום כל בזה"ר
וכ"ש כשהן של שנים ומחצר לקרפף
נמי לא דשמעין להו לרבנן לקמן
בברייתא דאסור לטלטל מחצר לקרפף
ור"מ לא שמעין ליה דפליג עלייהו
נהקל אלא בחלוק רשותו דגגין הואיל
ושמן שיה אצל ברשות החלוקות
בשמן זה שמעין ליה דמיקל לדוקא
קאמר ר"מ גגות דשמעין שיה וכן
חצירות וכן קרפיות ואפילו הן של
שנים דבשינוי צעלים לא מיתסרי
אלא בתים לר"מ וגגין לרבנן אבל
בחלוק תשמיש ושינוי שם הרשות
אפילו הלכך מחצר לקרפף אסור
וקרפף דלג גורו וחינו יומר מצית
סאתים דעל כרחן הכך קרפיות
בשאיין יתירים על בית סאתים קאמר
דאי ביתירים בזה לימא רבי שמעון
מטלטלין הא כרמלית היא וליכא מאן
דפליג דמחצר המשכן גמרי' ועוד
בדיא אמרין בשלהי עושין פסין
דפלוגתא דר"ש ורבנן בקרפף בית
סאתים היא ואפילו חצר וקרפף של
איש אחד אסרי רבנן דקאמרי התם
קרפף יותר מצית סאתים שהוקף
לדירה נזרע רובו הרי הוא כגנה כו'
ואמר רב הונא בריה דרב יהושע כו'
וכי דייקת בה שמעין מינה דלא שרי
ר"ש אלא בקרפף בית סאתים ורבנן
אסרי אע"י דלחצר גברה הוא : לרבנן
התמים. דלא גזרו משום תלי' גגין
וחצירות רשות אחת הן לא שיטלטל
מגג לגג אם חלוקין צעליהן משום
דגגין לרבנן בבתים משוי להו על ידי
חלוק שלמטה אבל מחצר של רבים
לחצר של רבים מטלטלין ומגג לחצר
דרבים מטלטלין ואע"י דגג רשותא
דידיה וחסר דשותפות דתניא בברייתא
לקמן [ע"צ] הואיל וגג תשמיש שאינו
מדיר הוא לא הוי ממש כבית ומטלטל
ממנו לחצר : קרפיות ראש אחס. ואפילו
הן של שנים דכל רשות ששמו שיה
מוחר לו חוץ מן הגגין אבל מחצר
לקרפף אפילו דחד גמריה אסיר ולא
דמי לגג ואחר דשמעין דגג שיה
לחצר הוא. והכי שמיע ליה לרב יהודה
וממתינתין דייק לה מדקאמר ר"ש

כִּוְנָן רְשׁוֹת אֶחָד מִכָּלָל דְּרַבְּנָן לֹא חָדָל רְשׁוֹתָא מִשּׁוּי נָהוּ לְכַוְנָהּ וּבִרְשִׁיתָא אֶחָד הֵן וְחָזַר וּמִרְפָּסָתָא כִּבְ' חֲזִירוֹת דְּמֹו וּמִדְּקוּיָא דִּידָהּ דְּלֵא תִּנָּה כִּבְ' בִּצְהַי חֲזַר וְאִי ר"מ גַּג וְחָזַר לֹא מִישְׁמְרוּ דֵּהָ בִּצְהַי אֶסְרַי בְּתַמְנָתָא שְׁמַעוֹן אֶחָד גִּבּוֹת וְאֶחָד חֲזִירוֹת וְאֶחָד קִרְפִּיפּוֹת כָּל חָדָל וְחָדָל רְשׁוֹתָא מִשּׁוּי לֵהוּ. דֵּהָ אֶסְרָה לִרְ"מ אִתּוּ לִיָּה אֶבֶל ר"ש כִּוְנָן חָדָל רְשׁוֹתָא מִשּׁוּי לֵהוּ. הֵיינו מַעֲלִין שְׁמֹן אֲדוּנִיתִים מִגַּג גַּג וּמִגַּג כִּוְנָן וּמִחָזַר לֵהוּ רְשׁוֹתָא מִשּׁוּי לֵהוּ. מִטְּלַטְלִין ב' אֲלָף ב' דִּקְסִרִי אֶחָדְדִּי וְלֹא אִמְרִינִי גֹד אִסְיָק בְּחִמְתָּ וְהוֹרִידִי. ר"מ לְטַעְמִיָּה דְּגֹזַר מִשּׁוֹם תָּל: מוֹסַר לְטַעֲלֵן בְּחִזָּר. אַע"י מוֹה לֹה אֶפִּילִי בְּחוּךְ ד': וְאִין מִטְּלַטְלִין בּו. אֶפִּילוּ בְּגַג עֲלֹמוּ: סִינִיא בִּבְה: מִגַּג גַּג וּמִגַּג לֵהוּ וְחָזַר וּמִקְרָפָּא וּמִקְרָפָּא לְקִרְפָּא כִּוְנָהּ גְּרַסְיָנִי כָּלִי הַבְּתִים בְּחִזָּר וְלִיכָא לְמִיגֹזַר אִי שִׁיחָא לְהוֹרִיָּא כָּלִים שְׁבַחְתּוּ בְּזוּזָא לֵהוּ לְעֲמָהּ וְלֹא עִירְבוּ ב' הַחֲזִירוֹת אִסּוּר לְטַעֲלֵן מִזּוּ לֹו אֶפִּילוּ לְפִסְקִי מִחִי בְּדִמִּים שְׁבַחְתּוּ ב' וְלֵהוּ ור"ש מוֹדֵה שְׁבַחְתּוּ אֶבֶל מִחִי בְּדִמִּים בְּחִזָּר. דִּלְיִטְרִירִי לְמִיחִי אֶבֶל לֹא לְכִלִּים שְׁבַחְתּוּ בְּחוּךְ הַבְּתִים מִחִי בְּדִמִּים בְּחִזָּר.

כל גגות פרק תשיעי עירובין

אמר רב הלכה כר"ש והוא שלא עירבו. אין לפרש דר"ש אין מחלק בין עירבו ולא עירבו ורב צלל עירבו סבר ליה כוותיה דר"ש בסמוך דפריך רב חסדא לשמואל ור' יוחנן יאמרו ב' כלים בחצר אחת זה אסור זה מותר לרב נמי תיקשי אליבא דר"ש ורב ששת נמי דפריך לרב אלא אי אמרת שצלא עירבו היכי משכחת מאני דפתים בחצר אלא רב נמי מודה דר"ש אפילו עירבו סבא קאמר ולכן נראה דרב סבר דר"ש גופיה לא אמר אלא כשלא עירבו והשטא (ב) סברת שמואל איפכא מדרב דשמואל לא גזר הכא דאמר בין עירבו בין לא עירבו וגבי שלש חצירות גזר דסבר כרבנן דאמרי שלשתן אסורות לשיטת ר"ת דמי שהוציאוהו (לעיל מח: ד"ה רשות) ורב הכא גזר והתם לא גזר דפסיק התם כר"ש ועוד דמשני הכא שמואל דר"ש לטעמיה דלא גזר משמע דסבר כוותיה דההיא דר' חצירות ולשיטת ר"ת סבר כרבנן:

ושמאל אומר בין עירבו בין
 לא עירבו. והא דלמר
 ט' שמואל בגיטין בהזיק (דף עט):
 לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוע מי
 גשמים בגגו זה חזירו אומר ר"י
 דהתם לקלוע ט' ולהוליק לביתו קאמר
 דכמו שאסור לטלטל כלים שבביתו
 צוית להחרו ולגג שלם עירבו אפילו
 לר"ש כן אסור מגג וחזר לבית
 ודווקא מגגו של חזירו אבל מגג של
 עצמו יכול לקלוע ולהוליק לביתו
 ואין גג של חזירו אסור עליו דשמואל
 לטעמיה דלמר לעיל גוד אסיק
 מחינתא ור"ת מאי קמ"ל שמואל
 דפשיטא דאסור להוליק לביתו וי"ל
 דאשמעין דלע"פ שקולטן של האויר
 ועדיין לא נגעו מי גשמים בגג:
 ב' לחשך. רש"י לא גרס ליה
 ואור"י דאיתא בתורת כהנים
 בזמנה מקומות ור"ת נמי גרס ליה
 ומפרש מי השמיעך הלכה כר"ש בין
 עירבו ובין לא עירבו ורבינו שמואל
 פירש דקאי ארז כלומר מי הגיד לך
 שאתה מחלק ביניהם איני כן אלל בין
 עירבו ובין לא עירבו ואית דגרסי
 מלחשך צמיצה אחת ומפרשי שנוול

מלחשך: [כדאיתא ביומא פכ:]

בשלמא דעירבו היינו
תים בחצר אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת
הוא מותיב לה והוא מפרק לה בכומתא וסודרא
ת"ש

סְסִיעָא לִיה לְקַמְן [סס] דְקַמִּי גג וְחָזַר וְאֶסְכְּדָרָה וּמִרְפַּסָּת כּוּלָּן רְשׁוֹת קֶרְפָּרְפּ וּמִבּוֹ מוֹקְמִינָן לֵה כְּרִבְנָן דְּאִי ר"ש אֶפִּילוֹ קֶרְפָּר נְמִי מִישְׁמָרִי מִמְנַחֵן לְגִבּוֹר: לְדַרְי ר"ש כּוּלָּן רְשׁוֹת אַחַם. דְּלֵא חֵימָא הֵאִי דֵא"ר אֲנָפִי נְפִשָּׁהי מִשׁוּי לֵה גִבְיָן לְעִזְמָן וְחִזְרִירוֹת לְעִזְמָן וְקֶרְפִּיפּוֹת לְעִזְמָן מִשְׁמִיעַ לִיה לְרֵב יְהוּדָה וְצִרְיָתָא מִסְּעִיעָא לִיה דְּמִנְיָא כּוּוֹתִיה לְקַמְן קֶרְפָּרְפּ: סְנִיָּא כּוּוֹתִיה דְּרֵב. דְּלֵמָר לְעִיל (פסג) בְּגִבְיָן הֵשִׁיךְ לְרִבְנָן דְּאִין שְׁאִין יְרִירּוֹת: רְשׁוֹת אַחַם. וּמִטְּלָטְלִין מִזֶּה לָּזֶה: וְאִסּוֹר לְהַעֲלוֹת שְׁלָא עִירְרָה וְה"ה לְשַׁאֲר חֲזִירוֹת: רְשׁוֹת לְעִזְמָן. וְאִין מִטְּלָטְלִין וְכוּתִּיה דְּרֵב יְהוּדָה. אֲלִיבָא דְר"ש: שְׁמֹן. לְסוֹךְ צוֹ: אֲלוֹנְטִיָּם. לְהַסְתַּפֵּג וְהוּא שְׁלָא עִירְבּוֹ. צִנִּי חֲזִירוֹת כָּל אַחַת לְעִזְמָה דְּהַסְתָּא לֹא שְׂכִיחַ הִכְנִינָן לְחִבְרָתָה אֲחִי לְאַפּוֹקִי נְמִי לֵה כְּלִי הַצִּית: אֲבָנֵי עִירְבּוֹ. כָּל ו כְּלִי הַחֲזַר דְּכִיּוֹן דְּשְׂכִיחַ מֵאֲנִי דְּצִתִּים בְּחֹזֵר גּוֹרִינָן דִּילְמָא אֲחִי א כְּלִים שְׂצִבּוֹ בְּחוּךְ הַצִּית: מִי לְחֹשֶׁךְ לֹא גִרְסִינָן: הֵיכִין דְּמַסְתַּח לֵה (א) צוּמָחָא וְסוּדָרָא. שְׂצִבּוֹ בְּחוּךְ הַצִּית וְהוֹלִיאָן לְאַחֵר דְּרֵךְ מִלְּבוֹשׁ:

צא.

עין משפט
נר מצוה

ד א מיי פ"ג מהלכות
עירובין הלכה יח [והל'
יט כ] סמג עשין דרבנן א'
טור ש"ע א"ח ס' שעב
סעיף א [וס' שפח סעי'
א]:

גליון הש"ם

גמ' אמרו לו אין שעת
הסכנה ראייה. עי' מג"א
סי' שז ס"ק ח:

רבינו חננאל

וקרפיות רשות לעצמן.
 דלרוב בעצמן גיין רשות
 לעצמן והצירות רשות
 לעצמן וקרפיות רשות
 לעצמן, דלרבי ר' שמעון
 כולו רשות להו. גבי, גבי
 כרחה דרב, כל גנות
 העיר רשות אחת, הן
 ואסור העלות ולהוריד
 מנג תוצר ומחצר בנג.
 וכלם שבתו בלחצ
 ורחר לטלטל בכל
 הגנין, וכלם שבתו
 בנגין מותר לטלטל בכל
 הגנין, ובלבד שלא יהא
 גב גבא ר' טפחים ו'
 נמוך ר' טפחים דרבי ר'
 מאיר, וחכמים אומרים
 כל אחד ואחד רשות
 לעצמו, ואין מוטל דרב
 ב' אלב דר' אמת.
 גבי כרחה ויהיה ראש
 של כשהנין למדין תורה
 אצל ר' שמעון בחקוק
 היינו מעלין על שמן
 ולהטות מחצר לגמא
 לקרפין, ודברים פשוטין
 פ' יסאק, ר' שמעון.
 אומר ארץ גנות רוב
 אמר ר' (היה) הלכתי ר'
 שמעון ויהיה עיר, עירוב
 בחצירות, אכל עירוב
 בחצירות, חשינו ויהיה
 חזי לאפקין מי שבתו
 בביתם לחצר, ואחי
 לטלטלין מי חצר לגנין
 לקרפיות, ושמואל ר'
 ויהן תרומיהו שוין, וכן
 עירוב ובי לא עירוב
 חילתא ר' שמעון.
 ואפקין עליהו, מי
 כשעירוב ואפקין מי
 בדמים לחצר, אמרו שני
 דלים חצר אחת, והיו מי
 לקים שבת בחצר, ואחי
 והיו מי שבתו שבת
 בביתם אסור, וטעמא ר'
 ר' שמעון לקיים דלא
 גור, (ותן) [נתן] איז
 משמין לכל הדרי ומה
 לה צירות שמתותו ו'
 לו כו', העד נמי לא
 גור וליאמי את לאפקין
 מי שבת לחצר, מימי
 כו', שש, ר' שמעון
 אומר אחד גנות ר', ואי
 אמות שבת עירוב, אי
 עירוב מי בדמים
 לחצר היכי משכחת לה.
 ופריך ר' שש אלא
 דלא לעולם שבת עירוב,
 והיו מי קגני שבת
 בבית ומשכחתי בחצר
 היכי משכחת לה. כגון
 כותא וסורא דרובא
 כלי מלבוש, ולבשם
 בבית יאמי בחצר. ונורמין
 וזי רפסא ונורמין
 ותשאר בחצר, וכתי
 ויכאז ביה חזן ולא לכלין
 ששבתו בתן הדין.